

Izpad Maske (in drugih pomembnih nevladnih kulturnih organizacij) iz sofinanciranja štiri letnega programskega financiranja, vidim kot daljnosežen problem, ki prizadeva celotno polje kulturnega ustvarjanja v Sloveniji, tudi institucionalno. Prostori neinstitucionalne produkcije predstavljajo nepogrešljivo področje raziskovanja in poglobljanja umetniških praks in tematik, ki v institucionalnih prostorih, zaradi narave dela in produkcijskih pogojev, nimajo možnosti podobne obravnave. Maska s svojim delovanjem že 100 let orje ledino in utira pot neveljavljenim in nekonvencionalnim scenskim praksam, ki nenazadnje slej kot prej najdejo svojo pot tudi na institucionalne odre, hkrati pa preišča vsebine in odstira tematike, ki so v večjih gledaliških hišah robne. Nesmiselno je črtati ločnico med institucionalno in neinstitucionalno umetnostjo, saj je njun obstoj tesno povezan, vendar pa je neizogibno dejstvo, da institucionalna umetnost, ki ji Ministrstvo za kulturo pripisuje znatno večjo vrednost v primerjavi z drugimi oblikami umetniškega delovanja, veliko težje raste, vzdržuje raznorodnost in kvaliteto ustvarjalnih praks brez vitalnega teoretičnega in praktičnega doprinosa nevladnih kulturnih organizacij kot obratno. Ukinitve delovanja nevladnih organizacij kot je Maska, je začetek (pravzaprav pospešeno nadaljevanje) siromašenja celotne gledališke krajine. Tako se drastično krčijo prostori raziskovanja, učenja in svobode. Na žalost se zdi, da se na ministrstvu tega zelo dobro zavedajo, saj so v službi oblasti, ki ji je vsak kritični premislek, kaj šele kritična teorija, ki med drugim preizprašuje ne samo globalnih ampak tudi lokalna razmerja moči, le grozeča prepreka na poti do zelenega ideološkega in političnega enoumja družbe.

Tina Vrbnjak, članica ansambla SNG Drama Ljubljana